Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

19 декември 2024 година*

„Преюдициално запитване — Обща система на данъка върху добавената стойност — Директива 2006/112/ЕО — Член 370 — Част A, точка 2 от приложение X — Дерогиране — Приложно поле — Дейности на обществена радио- и телевизионна организация, финансирани със задължителна такса, събирана от притежателите на устройства, които могат да приемат радио- и телевизионни предавания“

По дело C-573/22

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Østre Landsret (Източен областен съд, Дания) с акт от 8 юли 2022 г., постъпил в Съда на 26 август 2022 г., в рамките на производство по дело

A,

B,

Foreningen C

срещу

Skatteministeriet

СЪДЪТ (пети състав),

състоящ се от: I. Jarukaitis, председател на четвърти състав, изпълняващ функцията на председател на пети състав, D. Gratsias (докладчик) и E. Regan съдии,

генерален адвокат: M. Szpunar,

секретар: I. Illéssy, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 14 март 2024 г.,

като има предвид становищата, представени:

– за A, от T. Gønge, T. Kári Kristjánsson и J. Nymand Hounsgaard, advokater,

* Език на производството: датски.

– за B, от C. Bachmann и P. Hansen, advokater,

– за Foreningen C, от C. Holberg, advokat,

– за датското правителство, от D. Elkan и C. Maertens, в качеството на представители, подпомагани от B. Søes Petersen, advokat,

– за френското правителство, от R. Bénard, A. Daniel и O. Duprat-Mazaré, в качеството на представители,

– за Европейската комисия, от J. Jokubauskaitė и U. Nielsen, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 12 септември 2024 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 2, параграф 1, буква в) и член 370 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (ОВ L 347, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7, наричана по-нататък „Директивата за ДДС“) във връзка с част A, точка 2 от приложение X към тази директива.

2 Запитването е отправено в рамките на спор, воден от A, B и Foreningen C със Skatteministeriet (Министерство на финансите, Дания), по повод на искане на първите за възстановяване на данъка върху добавената стойност (ДДС) върху таксата, дължима от притежателите на устройства, които могат да приемат радио и телевизионни предавания.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Член 1, параграф 1 от Директивата за ДДС гласи:

„Настоящата директива въвежда общата система на данък върху добавената стойност (ДДС)“.

4 Член 2, параграф 1, буква в) от Директивата предвижда, че на облагане с ДДС подлежи доставката на услуги, извършвана възмездно на територията на държава членка от данъчнозадължено лице, действащо в това си качество.

5 Член 370 от Директивата гласи:

„Държавите членки, които на 1 януари 1978 г. са обложили с данък сделките, изброени в приложение X, част A, могат да продължават да облагат с данък тези сделки“.

6 Член 378 от посочената директива предвижда в параграф 1:

„Австрия може да продължи да облага с данък сделките, изброени в част A, точка 2 от приложение X“.

7 Част A, точка 2 от приложение X към Директивата за ДДС се отнася до „дейностите на обществени радио[-] и телевизионни органи[зации], различни от тези с търговски характер“.

Датското право

8 От 1926 г. в Дания се събира такса за притежаването на радиоприемници, предназначена за финансиране на институцията, известна понастоящем под наименованието „Danmarks Radio (DR)“. От 1951 г., след като DR започва да излъчва телевизионни предавания, тази такса се събира и за телевизионните приемници. По силата на Lov nr. 215 om radiospredning (Закон № 215 за радиоразпръскването) от 11 юни 1959 г. посочената такса е преобразувана в „радио-телевизионна такса“, която се дължи за притежаването на радио- или телевизионен приемник. Последният закон е отменен и заменен с Lov nr. 421 om radio- og fjernsynsvirksomhed (Закон № 421 за радио- и телевизионната дейност) от 15 юни 1973 г., с който е запазена радио-телевизионната такса, която вече е квалифицирана като „такса за използването на радио- и телевизионни приемници“.

9 Съгласно Lov nr. 589 om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed (Закон № 589 за изменение на Закона за радио- и телевизионната дейност) от 19 декември 1985 г. притежаваното от DR „изключително право“ за излъчване на радио- и телевизионни програми за широката публика е преобразувано само в „право“. Освен това по силата на Bekendtgørelse nr. 640 (Наредба № 640) от 20 декември 1985 г. наименованието на посочената в предходната точка такса е изменено на „такса за радио и телевизия (радио-телевизионна такса)“.

10 С Lov nr. 335 om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed (Закон № 335 за изменение на Закона за радио- и телевизионната дейност) от 4 юни 1986 г. разрешение да излъчва радио-телевизионни програми за широката публика получава и нов обществен телевизионен канал, наречен TV2 и финансиран отчасти с приходите от радио-телевизионната такса.

11 Bekendtgørelse nr. 15 (Наредба № 15) от 11 януари 1995 г. уточнява, че радио-телевизионната такса се дължи независимо от използването на съответния приемник и от начина, по който се приемат предаванията, докато това устройство може да възпроизвежда радио-телевизионни програми.

12 Lov nr. 1208 om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed (Закон № 1208 за изменение на Закона за радио- и телевизионната дейност) от 27 декември 1996 г. предвижда, че съгласно установените от компетентния министър ред и условия приходите от радио-телевизионната такса могат да се използват освен за финансирането на DR и TV 2 и за „евентуални други цели, свързани с дейността на медиите“

13 Lov nr. 1569 om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed (Закон № 1569 за изменение на Закона за радио- и телевизионната дейност) от 20 декември 2006 г. заменя радио-телевизионната такса с „медийна такса“ за „устройства, които могат да приемат и възпроизвеждат аудио-визуални програми или услуги, излъчвани за широката публика“, в това число радиоприемниците.

14 Lov nr. 513 om ændring af lov om radio — og fjernsynsvirksomhed (Закон № 513 за изменение на Закона за радио- и телевизионната дейност) от 27 май 2013 г. премахва медийната такса в частта относно радиоприемниците. Lov nr. 1517 om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed (Закон № 1517 за изменение на Закона за радио- и телевизионната дейност) от 27 декември 2014 г. премахва медийната такса за търговските предприятия, като я запазва само за частните домакинства. На последно място, Lov nr. 1548 om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed (Закон № 1548 за изменение на Закона за радио- и телевизионната дейност) от 18 декември 2018 г. предвижда постепенното премахване на медийната такса в тригодишен срок, считано от 2019 г. до 2021 г., като тази такса е напълно премахната на 1 януари 2022 г.

15 От въвеждането през 1967 г. на ДДС в Дания датската правна уредба на ДДС предвижда, че с ДДС се облагат „радио- и телевизионните предавания“. В резултат на това таксата, посочена в точки 8—14 от настоящото решение, е облагана с ДДС до премахването си.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

16 A и B, които са физически лица, и Foreningen C — група от физически лица, които предявяват колективен иск, сезират запитващата юрисдикция Østre Landsret (Източен областен съд, Дания) с искове срещу Министерство на финансите, за да им бъдат възстановени сумите, които са платили за ДДС върху медийната такса от 2007 г. до 2017 г. В подкрепа на исковете си те изтъкват по същество, че възможността Дания да приложи член 370 от Директивата за ДДС, за да обложи тази такса с ДДС, предполага наличието на доставка на услуги, извършвана възмездно по смисъла на член 2, параграф 1, буква в) от Директивата, която в случая липсва.

17 От своя страна Министерството на финансите поддържа, че член 370 от Директивата за ДДС представлява специална разпоредба, която дава право на Кралство Дания да запази националния данъчен режим, който е бил в сила на 1 януари 1978 г., независимо от приложното поле на общата хармонизирана система на ДДС.

18 Запитващата юрисдикция приема, че предвид изводите от решение от 22 юни 2016 г., Český rozhlas (C-11/15, EU:C:2016:470), медийната такса не представлява насрещна престация за доставки на услуги, извършени възмездно по смисъла на член 2, параграф 1, буква в) от Директивата за ДДС. Ето защо тази юрисдикция счита, че основният правен въпрос, повдигнат по делото, с което е сезирана, е дали член 370 от Директивата за ДДС трябва да се тълкува в смисъл, че допуска държавите членки да събират ДДС върху такса, която не представлява такава насрещна престация и чието събиране зависи само от притежаването на устройство за приемане на радио- или телевизионни предавания.

19 При утвърдителен отговор на този въпрос запитващата юрисдикция изпитва съмнения относно приложимостта на член 370 от Директивата за ДДС към медийната такса с оглед на измененията в националната правна уредба относно тази такса през периода, за който

се отнася спорът в главното производство. Всъщност, от една страна, таксата, събирана въз основа на притежаването на радио- и телевизионни приемници, е заменена с такса, събирана поради притежаването на всяко устройство, което може да приема пряко програми и услуги с образ. От друга страна, посочената правна уредба допуска по преценка на компетентния министър малка част от постъпленията от медийната такса да се предназначи за финансиране, на първо място, на радио- и телевизионните оператори, които, без да са обществени радио- и телевизионни оператори, упражняват дейност по предоставяне на обществени услуги и спрямо които се прилагат ограничения, аналогични на прилаганите спрямо обществените радио- и телевизионни организации, и на второ място, на Danske Filminstitut (Датски филмов институт), който е публичен институт и има за цел да насърчава кинематографичното изкуство и кинокултурата в Дания, а също на филмовото училище за деца и младежи, управлявано от фондация с нестопанска цел, учредена от обществените радио- и телевизионни организации в сътрудничество с други участници.

20 При тези условия Østre Landsret (Източен областен съд) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли член 370 във връзка с част A, точка 2 от приложение X към [Директивата за ДДС] да се тълкува в смисъл, че допуска съответната държава членка да наложи ДДС върху задължителна медийна такса с оглед на финансирането на нетърговски дейности на обществени радио- и телевизионни организации, независимо от липсата на „доставка[…] на услуги, извършвана възмездно“ по смисъла на член 2, параграф 1 от [посочената] директива?

При утвърдителен отговор на този въпрос се иска Съдът да отговори на следните преюдициални въпроси:

2) Трябва ли член 370 във връзка с част A, точка 2 от приложение X към [Директивата за ДДС] да се тълкува в смисъл, че държава членка може да запази възможността си да облага с ДДС задължителна медийна такса като посочената в първия въпрос, ако след влизането в сила на 1 януари 1978 г. на [Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота — обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа (ОВ L 145, 1977 г., стр. 1)] държавата членка е изменила системата на таксата, преминавайки от налагане на такса за притежаването на радио- и телевизионни приемници към налагане на такса за притежаването на каквото и да било устройство, което може пряко да приема аудио-визуални програми и услуги, включително смартфони, компютри и т.н.?

3) Трябва ли член 370 във връзка с част A, точка 2 от приложение X към [Директивата за ДДС] да се тълкува в смисъл, че държава членка може да запази възможността си да облага с ДДС задължителна медийна такса като посочената в първия въпрос, ако след влизането в сила на 1 януари 1978 г. на Шеста директива [77/388] държавата членка е изменила системата на таксата така, че по-малка част от постъпленията от таксите се използват, по преценка на министъра на културата, за финансирането на i) радио- и телевизионни организации, които получават обществени субсидии, но самите те не са обществени организации, и ii) медийни и филмови организации, които допринасят за извършването на радио- и телевизионни дейности, но самите те не извършват такива?“.

Производството пред Съда

21 С решение на председателя на Съда от 20 януари 2023 г. производството по настоящото дело е спряно до постановяване на решение от 26 октомври 2023 г., GIS (C-249/22, EU:C:2023:813). Производството е възобновено след постановяването на това решение.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

22 С първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 2, параграф 1, буква в) и член 370 от Директивата за ДДС във връзка с част A, точка 2 от приложение X към нея трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат държава членка, която на 1 януари 1978 г. е облагала с ДДС дейност по публично радиоразпръскване, финансирана със задължителна по закон такса, плащана от всяко лице, собственик на устройство, което може да приема радиопрограми, да може да продължи да облага тази дейност, независимо дали тя попада в обхвата на понятието „доставка[…] на услуги, извършвана възмездно“ по смисъла на посочения член 2, параграф 1, буква в).

23 Следва да се отбележи, че съгласно член 2, параграф 1, буква в) от Директивата за ДДС, който се съдържа в озаглавения „Предмет и обхват“ дял I от тази директива, на облагане с ДДС подлежи доставката на услуги, извършвана възмездно на територията на държава членка от данъчнозадължено лице, действащо в това си качество.

24 Ето защо, когато дадена дейност се квалифицира като извършвана „възмездно“ сделка по смисъла на тази разпоредба, тя попада на това основание в приложното поле на Директивата за ДДС. За сметка на това дейност, която няма тази квалификация, не попада в приложното поле на тази директива (вж. решение от 26 октомври 2023 г., GIS, C-249/22, EU:C:2023:813, т. 34 и цитираната съдебна практика).

25 Член 370 от Директивата за ДДС във връзка с част A от приложение X към нея обаче допуска държавите членки, които на 1 януари 1978 г. са облагали с данък дейностите на обществените радио- и телевизионни организации, различни от тези с търговски характер, да дерогират член 2, параграф 1, буква в) от посочената директива, като им дават възможност да продължат да облагат тези дейности.

26 Освен това следва да се отбележи, че посочената дерогация по същество е идентична с предвидената в полза на Република Австрия в член 378, параграф 1 от Директивата за ДДС.

27 В това отношение обаче Съдът вече е постановил по същество в точки 36, 37, 42 и 51 от решение от 26 октомври 2023 г., GIS (C-249/22, EU:C:2023:813), че член 378, параграф 1 от Директивата за ДДС допуска Република Австрия да дерогира по-специално разпоредбите на член 2, параграф 1, буква в) от тази директива, като запази вече съществуваща система на данъчно облагане на съответните дейности, при условие че редът и условията за това облагане останат непроменени по същество. Това отразява постепенния и все още частичен характер на хармонизацията на националните законодателства в областта на ДДС. Освен това по естеството си разпоредба като член 378, параграф 1 въвежда изключения от приложното поле на правната уредба, от която тя е част. Разрешеното с тази разпоредба данъчно облагане не е хармонизирано данъчно облагане, което е

неразделна част от установения с Директивата режим на облагане с ДДС. Напротив, предвидената в посочената разпоредба възможност допуска посочената държава членка да запази законодателството си относно данъчното облагане на съответните услуги, без произтичащите от това различия между нея и други държави членки да противоречат на правото на Съюза.

28 Като се основава по-специално на тези съображения, в точка 52 от решение от 26 октомври 2023 г., GIS (C-249/22, EU:C:2023:813), Съдът приема, че член 2, параграф 1, буква в), и член 378, параграф 1 от Директивата за ДДС трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат Република Австрия да облага с ДДС дейност по публично радио- и телевизионно разпръскване, финансирана от задължителна по закон такса, заплащана от всеки ползвател на радио- и телевизионен приемник в сграда, чието местонахождение се намира в зона, попадаща в покритието на наземното радио- и телевизионно разпръскване на съответния обществен радио- и телевизионен оператор, независимо от обстоятелството дали съответната дейност по публично радио- и телевизионно разпръскване попада в обхвата на понятието „доставка[…] на услуги, извършвана възмездно“ по смисъла на член 2, параграф 1, буква в).

29 С оглед на констатацията в точка 26 от настоящото решение, аналогично тълкуване се налага и по отношение на член 370 от Директивата за ДДС.

30 Ето защо на първия въпрос следва да се отговори, че член 2, параграф 1, буква в) и член 370 от Директивата за ДДС във връзка с част A, точка 2 от приложение X към нея трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат държава членка, която на 1 януари 1978 г. е облагала с ДДС дейност по публично радиоразпръскване, финансирана със задължителна по закон такса, плащана от всяко лице, собственик на устройство, което може да приема радио- или телевизионни програми, да може да продължи да облага тази дейност, независимо дали тя попада в обхвата на понятието „доставка[…] на услуги, извършвана възмездно“ по смисъла на посочения член 2, параграф 1, буква в).

По втория въпрос

31 С втория си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 370 от Директивата за ДДС във връзка с част A, точка 2 от приложение X към нея трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска държава членка, която на 1 януари 1978 г. е облагала с ДДС дейност по публично радиоразпръскване, финансирана със задължителна по закон такса, плащана от всяко лице, собственик на радио- или телевизионен приемник, да може да продължи да облага тази дейност, когато правната уредба относно посочената такса е изменена след тази дата по такъв начин, че таксата се събира за притежаването на всяко устройство, което може да приема радио- или телевизионни програми, включително смартфон или компютър.

32 Съгласно своя текст тези разпоредби допускат държавите членки да продължават да облагат „дейностите на обществени радио[-] и телевизионни органи[зации], различни от тези с търговски характер“, ако тези държави членки са ги облагали с ДДС на 1 януари 1978 г.

33 Следователно съгласно текста на тези разпоредби на държавите членки, за които те се отнасят, е позволено единствено да запазят вече съществуваща система на данъчно облагане на горепосочените дейности, а не да въвеждат ново данъчно облагане на тези

дейности, което означава, че редът и условията за данъчно облагане на тези дейности, които са в сила от 1 януари 1978 г., трябва да останат непроменени по същество, за да може посоченото данъчно облагане да продължи да бъде обхващано от дерогацията, предвидена в член 370 от Директивата за ДДС (вж. по аналогия решение от 26 октомври 2023 г., GIS, C-249/22, EU:C:2023:813, т. 42 и 43).

34 Изменение на реда и условията на посоченото облагане, което се ограничава до вземането предвид на технологичните нововъведения, настъпили след 1 януари 1978 г., без да се изменя фактът, който поражда задължението за заплащане на таксата, предназначена за финансиране на дейност по публично радиоразпръскване, обаче не води до изключване на прилагането на дерогираща разпоредба като член 370 от Директивата за ДДС (вж. в този смисъл решение от 26 октомври 2023 г., GIS, C-249/22, EU:C:2023:813, т. 45).

35 Такъв е случаят при изменение на посочените ред и условия като разглежданото в главното производство, водещо до обвързване на задължението за плащане на такса, предназначена за финансиране на дейност по публично радиоразпръскване, с притежаването не само на радио- или телевизионен приемник, но и на всяко устройство, което може да приема програмите на обществените радио- и телевизионни организации, включително смартфони или компютри. Всъщност подобно изменение отразява технологичния напредък, настъпил след въвеждането на съответната дерогация.

36 Освен това, както по същество отбелязва генералният адвокат в точки 27—29 от заключението си, съображенията, изложени в предходната точка от настоящото решение, не се поставят под въпрос нито от обстоятелството, че разширяването на категорията на устройствата, притежаването на които води до задължение за плащане на такса, предназначена за финансиране на дейностите по публично радиоразпръскване, същевременно е могло да доведе до разширяване на кръга на задължените за плащането ѝ лица, нито от факта, че приемането на радио- или телевизионни програми може да се квалифицира като допълнителна функция на устройства като смартфоните или компютрите.

37 От една страна, член 370 от Директивата за ДДС не изисква броят или обемът на облаганите от държава членка сделки на 1 януари 1978 г. да остане непроменен. Всъщност следва да се отбележи, че дори без да се изменя естеството на устройствата, притежаването на които води до задължение за плащане на такса, предназначена за финансиране на дейностите по публично радиоразпръскване, броят на лицата, които са длъжни да плащат тази такса, може да се увеличи в зависимост от увеличаването на броя на притежаваните от частноправните субекти радио- и телевизионни приемници, дължащо се на по-голямата наличност на тези устройства и на намаляването на цената за придобиването им.

38 От друга страна, доколкото фактът, който поражда задължението за заплащане на такса като разглежданата в главното производство, е свързан не с използването на услуга по публично радиоразпръскване от лицата, които имат това задължение, а само с притежаването на устройство, което може да приема програмите на радио- или телевизионен оператор, е без значение, че някои от тези устройства, като смартфоните или компютрите, изпълняват и други функции, които евентуално могат да се разглеждат като техни основни функции.

39 Освен това следва да се отбележи в това отношение, че радио- и телевизионните приемници също могат да бъдат използвани за функции, различни от приемането на програмите на обществените радио- и телевизионни организации, като например приемането на търговски радио- или телевизионни програми или възпроизвеждането на дискове или други цифрови носители (вж. в този смисъл решение от 22 юни 2016 г., Český rozhlas, C-11/15, EU:C:2016:470, т. 26).

40 С оглед на всички изложени по-горе съображения на втория въпрос следва да се отговори, че член 370 от Директивата за ДДС във връзка с част A, точка 2 от приложение X към нея трябва да се тълкува в смисъл, че допуска държава членка, която на 1 януари 1978 г. е облагала с ДДС дейност по публично радиоразпръскване, финансирана със задължителна по закон такса, плащана от всяко лице, собственик на радио- или телевизионен приемник, да може да продължи да облага тази дейност, когато правната уредба относно посочената такса е изменена след тази дата по такъв начин, че таксата се събира за притежаването на всяко устройство, което може да приема радио- или телевизионни програми, включително смартфон или компютър.

По третия въпрос

41 В самото начало следва да се отбележи, че макар съгласно своя текст третият въпрос да се отнася до значението за приложимостта на член 370 от Директивата за ДДС, по-специално на факта, че малка част от такса като разглежданата в главното производство е предназначена за финансирането на „медийни и филмови организации, които допринасят за извършването на радио- и телевизионни дейности, но самите те не извършват такива“, от сведенията на запитващата юрисдикция, обобщени в точка 19 от настоящото решение, е видно, че тази юрисдикция се интересува по-специално от хипотезата, в която тези предприятия са публичноправни субекти или са учредени от обществени радио- и телевизионни организации, евентуално съвместно с други оператори.

42 Ето защо следва да се приеме, че с третия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 370 от Директивата за ДДС във връзка с част A, точка 2 от приложение X към нея трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска държава членка, която на 1 януари 1978 г. е облагала с ДДС дейност по публично радиоразпръскване, финансирана със задължителна по закон такса, да може да продължи да облага тази дейност, когато правната уредба относно посочената такса е изменена след тази дата по такъв начин, че се предоставя възможност малка част от приходите от тази такса да се използват за финансиране, от една страна, на радио- и телевизионни оператори, които, без да са обществени организации, упражняват обществена дейност по радиоразпръскване, и от друга страна, на медийни или филмови предприятия, които са публичноправни субекти или са учредени от обществени радио- и телевизионни организации и които допринасят за дейността по радиоразпръскване, без самите те да извършват такава дейност.

43 В това отношение следва да се припомни, че както по същество следва от точки 32 и 33 от настоящото решение, член 370 от Директивата за ДДС във връзка с част A, точка 2 от приложение X към нея позволява на държавите членки единствено да запазят система за данъчно облагане на нестопанските дейности на обществените радио- и телевизионни организации, съществуваща на предвидената в член 370 дата, което означава, че редът и условията за облагане на тези дейности трябва да са останали непроменени по същество.

44 От това следва, че такса като разглежданата в главното производство може да бъде обложена с ДДС по силата на член 370 от Директивата за ДДС през периода, за който се отнася спорът по главното производство, само при условие че е служила за финансиране на дейностите на тези организации (вж. по аналогия решение от 26 октомври 2023 г., GIS, C-249/22, EU:C:2023:813, т. 46—49).

45 От това обаче не може да се направи извод, че член 370 от Директивата за ДДС не допуска облагането на такса като разглежданата в главното производство само поради факта че приходите от нея не се изплащат изцяло на обществените радио- и телевизионни организации.

46 В случая от акта за преюдициално запитване е видно, че изменение след 1 януари 1978 г. на националната правна уредба, с която е въведена разглежданата в главното производство такса, е дало възможност малка част от приходите от тази такса да се използват за финансиране на субекти, различни от обществените радио- и телевизионни организации. По-специално тази част от приходите е предоставена, първо, на радиотелевизионен оператор, който, макар да е частноправен субект, изпълнява задача като изпълняваната от обществените медии, като спрямо него се прилагат правни ограничения, сходни с тези на обществените радио- и телевизионни организации, и който е финансиран в по-голямата си част от приходите от тази такса, второ, на субект, чиято роля е да подпомага финансово филмовата продукция, и трето, на филмовото училище за деца и младежи, управлявано от фондация, чиито учредители по-специално са обществени радио- и телевизионни оператори.

47 Фактът, че малък дял от такса като разглежданата в главното производство се плаща на други публичноправни субекти или на субекти, учредени от самите обществени радио- и телевизионни организации, евентуално съвместно с други участници, за да се финансират дейности като филмовата продукция, които предшестват дейност по радиоразпръскване и са тясно свързани с нея, не дава основание да се счита, че тази такса е престанала да служи за финансиране на дейността на обществените радио- и телевизионни организации.

48 Всъщност, както по същество отбелязва генералният адвокат в точки 37 и 38 от заключението си, член 370 от Директивата за ДДС във връзка с част A, точка 2 от приложение X към нея не предопределя правната форма, която трябва да имат съответните обществени организации, нито се прилага само за техните дейности по радиоразпръскване, като втората от тези разпоредби не използва понятието „оператор“ а по-широкото понятие „орган[изация]“. От това следва, че тези разпоредби трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат предвидената в тях дерогация да обхваща други видове дейности като изброените в предходната точка от настоящото решение, стига тези дейности да попадат в обхвата на задачата, възложена на обществените радио- и телевизионни организации, и да са финансирани със задължителна такса като разглежданата в главното производство.

49 По всички изложени съображения на третия въпрос следва да се отговори, че член 370 от Директивата за ДДС във връзка с част A, точка 2 от приложение X към нея трябва да се тълкува в смисъл, че допуска държава членка, която на 1 януари 1978 г. е облагала с ДДС дейност по публично радиоразпръскване, финансирана със задължителна по закон такса, да може да продължи да облага тази дейност, когато правната уредба относно посочената такса е изменена след тази дата по такъв начин, че се предоставя възможност малка част от приходите от тази такса да се използват за финансиране, от една страна, на радио- и

телевизионни оператори, които, без да са обществени организации, упражняват обществена дейност по радиоразпръскване, и от друга страна, на медийни или филмови предприятия, които са публичноправни субекти или са учредени от обществени радио- и телевизионни организации и които допринасят за дейността по радиоразпръскване, без самите те да извършват такава дейност.

По съдебните разноски

50 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

1) **Член 2, параграф 1, буква в) и член 370 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност във връзка с част А, точка 2 от приложение Х към нея**

трябва да се тълкуват в смисъл, че

допускат държава членка, която на 1 януари 1978 г. е облагала с данък върху добавената стойност дейност по публично радиоразпръскване, финансирана със задължителна по закон такса, плащана от всяко лице, собственик на устройство, което може да приема радио- или телевизионни програми, да може да продължи да облага тази дейност, независимо дали тя попада в обхвата на понятието „доставка[…] на услуги, извършвана възмездно“ по смисъла на посочения член 2, параграф 1, буква в).

2) **Член 370 от Директива 2006/112 във връзка с част А, точка 2 от приложение Х към нея**

трябва да се тълкува в смисъл, че

допуска държава членка, която на 1 януари 1978 г. е облагала с данък върху добавената стойност дейност по публично радиоразпръскване, финансирана със задължителна по закон такса, плащана от всяко лице, собственик на радио- или телевизионен приемник, да може да продължи да облага тази дейност, когато правната уредба относно посочената такса е изменена след тази дата по такъв начин, че таксата се събира за притежаването на всяко устройство, което може да приема радио- или телевизионни програми, включително смартфон или компютър.

3) **Член 370 от Директива 2006/112 във връзка с част А, точка 2 от приложение Х към нея**

трябва да се тълкува в смисъл, че

допуска държава членка, която на 1 януари 1978 г. е облагала с данък върху добавената стойност дейност по публично радиоразпръскване, финансирана със задължителна по закон такса, да може да продължи да облага тази дейност, когато правната уредба относно посочената такса е изменена след тази дата по такъв начин, че се предоставя възможност малка част от приходите от тази такса да се използват за финансиране, от една страна, на радио- и телевизионни оператори, които, без да са обществени организации, упражняват обществена дейност по радиоразпръскване, и от друга страна, на медийни или филмови предприятия, които са публичноправни субекти или са учредени от обществени радио- и телевизионни организации и които допринасят за дейността по радиоразпръскване, без самите те да извършват такава дейност.

Подписи